

[Bertel Dahlggaard.]

Nu vil jeg gerne bede de tilstedeværende medlemmer om at høre meget nøje efter. Altså, i henhold til den gældende lov af 28. maj 1952 ydes der et statstilskud til sødmælk og fløde, der sælges på hjemmemarkedet, svarende til forskellen mellem en smørværdi i mælken på 4 kr. 46 øre pr. kg og den til enhver tid gældende producentpris på smør, for tiden 6 kr. 50 øre. Dette statstilskud, der altså for tiden svarer til 2 kr. 4 øre pr. kg beregnet smør af mælk og fløde, ydes dog kun, forsåvidt angår de 3 pct. fedt i konsummælken og 9 pct. fedt i fløden, d. v. s. at det resterende fedtindhold udover henholdsvis 3 og 9 pct. må betales af forbrugerne med den fulde smørpris. Da konsummælkens fedtindhold er 3,5 pct., vil det ses, at den gældende lov indebærer, at ændringer i smørnoteringen influerer på statens tilskud med $\frac{6}{7}$ af smørprisens ændring, medens den resterende $\frac{1}{7}$ afholdes af konsummælkmejerierne og altså i sidste instans af forbrugerpriserne. Det nævnte tilskud, der benævnes sødmælkstillægget, udgør for tiden 7,12 øre pr. kg, svarende til 7,36 øre pr. liter. Hertil kommer så endelig det såkaldte konsummælktilskud i henhold til landbrugsministeriel bekendtgørelse, og oven på det altsammen kommer de 6 øre som tilskud pr. liter sødmælk og børnemælk, som indgår i disse forhandlinger.

Disse regler kan ikke opretholdes. Man må i landbrugsministeriet gøre forsøg på at ændre dem. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Prøv nu at se på landbrugsministerens forslag!). Ja landbrugsministerens forslag har jeg ikke set. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Det kan jeg høre!). Det er ikke omdelt endnu. Jeg vil sige, hvis dette her er bragt i orden, vil jeg bekrænse landbrugsministeren i løbet af dagen. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Det bliver der så lejlighed til!).

Når vi vender os til den compensation, som foreslås givet forbrugerne til gengæld for prisforhøjelserne, tror jeg, der vil opstå visse vanskeligheder for den højtærede finansminister. For vort vedkommende vil vi følge den retningslinie, at de økonomisk vanskeligt stillede befolkningsgruppers levefod ikke gennem disse lovforslag må forringes. Vi skal i og for sig ikke indvende noget imod, at compensationen gives gennem øget børnetilskud og skattelettelse,

men spørgsmålet er, hvorledes og i hvilket forhold.

Jeg vil gerne som illustration til min tankegang angive et eksempel, som jeg har prøvet at regne ud, og som måske vil være noget mere typisk, jeg mener omfatte flere tilfælde i det praktiske liv end det eksempel, det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte. Jeg tør ikke i et og alt garantere for den absolutte nøjagtighed, da jeg jo ikke har det nødvendige materiale til udregningen; vi kan få det efterregnet i udvalget. Jeg tager en familie omfattende mand, kone og 3 børn under 16 år med en skattepligtig indkomst på 8 000 kr. Hvis nu regeringens forslag gennemføres, vil det formentlig for den pågældende families tabs-side betyde følgende årlig: ophævelse af skotøjsrabatkortene ca. 90 kr., nedsættelse af rugbrødtilskuddet vel ca. 60 kr., nedsættelse af mælketilskuddet ca. 50 kr., ialt ca. 200 kr. Og hvad vil familien få på gevinstsiden, altså i compensation? Den vil formentlig få en forhøjelse af børnetilskuddet, der omfatter ca. 84 kr., en nedsættelse i statsskat på ca. 40 kr. og en nedsættelse af den fælleskommunale indkomstskat på vel omkring 20 kr., d. v. s. et nettotab på et sted mellem 50 kr. og 60 kr.

Jeg er sikker på, at der ikke er mange, der vil finde det rimeligt, at samtidig med gennemførelse af den skattelettelse, der foreslås for skattepligtige indkomster på helt op til 20 000 kr. — d. v. s. reelle indkomster på op til 23 000 kr. —, bliver virkningen således for en familie med den økonomiske status, jeg her nævner. Jeg har prøvet at efterregne, hvordan det ville virke, hvis børnetilskuddet forhøjedes ikke med 25 pct., men med 50 pct., og altså selve skattelettelsen, som den finder udtryk i skalaen, gik ned med det tilsvarende beløb; så ville tab og gevinst for denne familie, såvidt jeg kan se, netop balancere, og da børnetilskuddet jo netop gennem fradragsreglen betyder nedsættelse i skatten for disse familier, ville det altså sige, at en del af den skattelettelse, regeringen foreslår, flyttedes over til disse hårdt anspændte familier fra mere velstillede skatteydere.

Jeg har ikke nævnt dette eksempel som et eksempel, hvis resultat man i enhver henseende skal følge, og som jeg sagde, tør jeg ikke garantere for det i enhver enkelthed, men det er en illustration, og vi vil fra det